

Archief Adrienne Minette Boissevain-van Lennep

Inventarisnummer: 0047

atria

"Eén-draakt"

"Een kleine Hollandse vrouw, Mme Adrienne M. Boissevain, wier man en twee zoons door de Duitsers werden vermoord, kwam hier gisteren aan met de Westerdam van de Holland-Amerika. Zij had bij zich een rok, gemaakt van bonte lappen, het symbool, dat de Nederlandse vrouwen hebben gevonden als neerslag van de vrolijke en de treurige gebeurtenissen in het verleden en van de opgewektheid, waarmee zij de toekomst tegemoet zien." Zo luidde het eerste bericht over Mme Adrienne (onze Mies) Boissevain in de Amerikaanse pers, die nu al enige maanden lang telkens weer vermeldt wat voor boodschap mevrouw Boissevain het Amerikaanse volk heeft te brengen. Spontaan en onbevangen wordt er naar haar geluisterd, de harten en huizen gaan voor haar open. Mevrouw Roosevelt noemt haar in een van haar dagelijkse kolommen "de vrouw met het lieve gezicht, waarop het lijden zijn sporen achterliet, die mij vertelt, hoe de vrouwen van Nederland met de bonte lapjes van de nationale feestrok uitdrukking geven aan haar verdriet en haar verlangen, haar blijdschap en aan haar vertrouwen, dat ook anderen dit vrouwensymbool zullen verstaan".

In Nederland ontvangen een kleine honderd vrouwen de brieven van mevrouw Boissevain, die zij - nieuwerwets als zij is - op een Amsterdams stencilbureau laat waxingruut vermenigvuldigen, zodat het oude euvel van de stokkende rondzendbrieven is komen te vervallen. Wij horen, hoe haar veelzijdige geest reageert op de hartelijkheid en de voortvarendheid van de Amerikanen, en ook op wat zij tegenkomt aan oppervlakkigheid en onwetendheid. In haar talrijke radiogesprekken krijgt ze volop gelegenheid om te vertellen, hoe Nederland was en is. De vragen over Indonesië zijn niet van de lucht en met vrouwelijke vindingrijkheid en diepte van gevoel vindt ze inlichtingen en voorbeelden, die verzoenend en verhelderend werken. Om in haar eigen stijl te blijven, op de grote donkere plakkaats van de tegengestelde ideologieën borduurt zij de kleurige, kleine en grote gebeurtenissen van het concrete leven, het enige, dat werkelijk bestaat, het enige van waaruit een aanneembare en vruchtbare oplossing kan groeien.

(Afgel. v. j.)

Door dit werk alleen al heeft mevrouw Boissac in de internationale betekenisse van onze feesttrok aangetoond. Daarboven komt nog de vonk, die van hart tot hart gaat, in de eerste plaats van vrouw tot vrouw, maar zeker ook niet voorbij, gaat ^{dat} het mannelijk gevoel met zijn heilwee naar mildheid, gracie en beweeglijkheit ^{ter verbreking} van de verstarring van zijn harde mannenwereld. De duizenden vrouwen, die van de zomer van 1900 van de jubileumsfeesten op het Binnenhof te Den Haag hebben gedefileerd, weten van die vonk af. ^{Het was} Een eenvoudige, hartelijke blijheid. Niet "gek", zoals sommige benauwde dames denken, of verwerpelijk propagandistisch, zoals een enkels, wat verschraalde of al te hoopketterende intellectuele theoretisch beslist, maar gewoon, zusterlijk, vertrouwelijk. Het was op dat grote Binnenhof met zijn torenhoge tribunes een bonte mengeling, waarin ook de groepen van onze nationale klederdrachten prachtig waren opgenomen, waarin ieders vrouw van welke aard, ras of geloof ook haar eigen plaats had en bijdroeg tot de vreugde en de stralende ^{opbouw} wil van het geheel.

Zó was het van de zomer op het Binnenhof, ^{af} moet het nog veel verder doorgaan. Dan zullen de vrouwen van Nederland met haar feestrokken "eenheid in verscheidenheit" waarlijk het wereldvoorbeeld van "één-dracht" kunnen zijn, waarnaar vrouwen in andere landen zich willen richten.

W. H. P. P. van der Goot